

**ER WAS EENS...
EEN DAPPER MEISJE**

*Voor Oliver, Noor en Anthony
en alle kinderen die vandaag dromen van morgen*
- Karen Hellemans

Voor- en samen lezen: vanaf 8 jaar
Zelf lezen: vanaf 10 jaar

© 2022, Karen Hellemans, Stephanie Dehennin en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagontwerp en vormgeving: Stephanie Dehennin

D/2022/0055/286
ISBN 978 94 6401 799 1
NUR 248, 277

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

 twitter.com/Pelckmans_be

 instagram.com/pelckmans.be

KAREN HELLEMANS & STEPHANIE DEHENNIN

ER WAS EENS

Een
Dapper
Meisje

50

VOORLEESVERHALEN
OM GROTER TE DROMEN

P E L C K M A N S

Fatinha Ramos

Illustrator

— GEBOREN OP 6 MEI 1977 —

Er was eens... een meisje uit Antwerpen. Maar eigenlijk groeide Fatinha op in Portugal. Als klein meisje lag ze erg vaak in het ziekenhuis. Ze had namelijk een zeldzame aandoening die haar botten erg broos en breekbaar maakten. Haar skelet was veel fragieler dan dat van andere kinderen. Om de tijd te verdrijven, gaven de verpleegsters haar kinderboeken. Dan las ze over *De Kleine Prins* of *Rupsje Nooitgenoeg*. Maar ze vond veel van die boeken eigenlijk eerder saai.

Op een dag besloot ze om daar iets aan te doen. Teken en schilderen kon ze perfect in haar ziekenhuisbed, dus dan zou ze maar zelf boeiende boeken maken. Fatinha probeerde immers overal het positieve in te zien. Ze bleef maar illustreren en wist niet van ophouden, zo veel fantasie had ze. Dan vergat ze de pijn en kon ze in haar eigen

verhalen verdwijnen. Het ziekenhuispersoneel gaf haar een houten plankje zodat ze wat makkelijker kon werken. Stiekem noemden ze haar de kleine Frida Kahlo – dat was een grote kunstenares die ook schilderde vanuit haar ziekenhuisbed.

Toen ze ouder werd, sterkten Fatinha's botten en braken ze minder. Op een dag kwam een Vlaamse jongen tegen op wie ze verliefd werd. Hij vroeg haar mee naar België.

Sindsdien woont dit meisje in Antwerpen, waar ze nog steeds graag tekent en schildert. Ze valt geregeld in de prijzen en is wereldberoemd door haar prachtige verhalen en illustraties.

Tessa Kerre

Topdokter

— GEBOREN OP 21 OKTOBER 1972 —

Er was eens... een meisje uit Gent. Tessa had geen broers of zussen maar wel twee lieve ouders. Als baby kon ze al goed haar keel openzetten, waarop haar papa vaak lachend zei: 'We hebben er misschien maar eentje, maar ze gaat wel van zich laten horen!' Tessa hield enorm van dieren en speelde vaak dierendoktertje. Haar patiënten waren schattige kuikens waarmee ze elke dag praatte – tot het kippen werden. In de kleuterklas observeerde Tessa graag wat de andere kindjes deden, en bracht daar dan thuis verslag van uit.

Op een dag stelde de dokter vast dat er iets mis was met Tessa. Hij hoorde ruis op haar hart. Haar ouders werden voor een moeilijke keuze gesteld. Ofwel zou kleine Tessa met haar hartafwijking niet veel ouder kunnen worden dan 35 jaar, ofwel moest ze een erg risicovolle operatie ondergaan. Haar ouders kozen voor de operatie.

Tessa doorstond de operatie met glans, maar moest vele weken in het ziekenhuis blijven. Ze vond het eten er helemaal niet lekker, bah! Wat verlangde ze naar de balletjes in tomaatensaus van mama en het zelfgebakken brood van papa. Om haar lange, eenzame verblijf wat op te leuken, was er altijd haar denkbeeldige vriendinnetje Polly. Tessa vertelde haar alles over de dokters en hun onderzoeken en zei: 'Polly, ik word later geen dierendokter, maar een mensendokter.'

Tessa ging voor arts studeren en specialiseerde zich in hematologie, de studie van het bloed. Ze is nu een topdokter en samen met een fantastisch team van zorgverleners zorgt ze voor mensen met bloedkanker. Ze vindt het van groot belang om niet alleen de ziekte te behandelen, maar vooral ook te zorgen voor de mens achter de patiënt. Tessa doet ook onderzoek om mensen met bloedkanker nog beter te kunnen behandelen.

Kim Gevaert

Sprinter

— GEBOREN OP 5 AUGUSTUS 1978 —

Er was eens... een meisje uit Kampenhout. Kim speelde graag tikkertje, een spelletje dat ze meestal won. Haar broers en zus kregen haar bijna nooit te pakken, terwijl ze zelf altijd meteen iemand beethad. Omdat ze nogal dun was, werd ze soms een dun sprietje genoemd. Maar eigenlijk vond ze dat niet erg, want misschien was het wel daarom dat ze zo snel kon lopen!

Op een dag werd de jongste broer van Kim gepest door een bullebak op de speelplaats. Dat maakte Kim erg kwaad. Ze liep zonder nadenken op de jongen af en gaf hem een fikse stamp tegen de benen. De jongen, die wel drie of vier jaar ouder was, werd erg boos en probeerde haar te grazen te nemen... Maar Kim liep naar links, naar rechts, naar alle hoeken van de speelplaats en de jongen kon haar niet inhalen. Kim was alwéér de snelste.

Dit voorval gaf haar broer een idee. In plaats van weg te lopen van grote pestkoppen, zou Kim beter bij een atletieclub gaan. Daar kon ze sprinten op een piste. En eigenlijk wist iedereen die al tikkertje met Kim gespeeld had, dat ze weleens een heel goede atleet kon worden.

Al die eerste keer op de piste keek iedereen haar vol verstomming na. Dat sprietje liep gewoon iedereen voorbij, zó snel was ze! Jaren later mocht Kim naar de Olympische Spelen, en op de 4 x 400 meter won ze samen met haar team de gouden medaille.

Hilde Crevits

Politicus

GEBOREN OP 28 JUNI 1967

Er was eens... een meisje uit Torhout. Hilde ging graag naar school. Het liefste speelde ze 'spel zonder grenzen' op de speelplaats. Ze zorgde er altijd voor dat iedereen mocht meespelen. Al werd ze soms zelf een beetje gepest. Dan riepen kinderen haar na: 'Tomaat Creviiiits! Tomaat Creviiiits!' Haar familienaam leek immers een beetje op 'crevette', het Franse woord voor garnaal. Maar wanneer ze met haar vriendinnen in bomen kon klimmen, vergat ze die pesterijen al snel.

Op een dag kreeg Hilde een verdrietig gevoel in haar buik. Het borrelde zomaar op, uit het niets. Volgens haar mama was het de puberteit. Vooral op school voelde Hilde zich minder gelukkig. Dat kwam door de vele regeltjes die de leraars haar oplegden. Elke dag leken er wel bij te komen. 'Hilde, ga mooi in de rij staan!', 'Nu moet je zwijgen!', 'Hé, je

rok is te kort!' en 'Niet discussiëren!' Soms leek het wel of ze amper mochten ademen.

Hilde vond het stomme reglementen. Ze besloot haar leerkrachten te vragen waarom de kinderen zoveel wetten voorgeschreven kregen. Hun uitleg was maar pover. Grote mensen konden blijkbaar helemaal niet goed uitleggen waarom al die regels nodig waren. Omdat Hilde maar bleef doorvragen naar het 'waarom', werd haar leerkracht wiskunde zó boos dat hij haar de klas uitstuurde.

In haar binnenste nam Hilde zich voor om later zelf wetten te maken. Hilde ging rechten studeren en werd parlementslid en later minister.

Jeanne Devos

Missiezuster in India

GEBOREN OP 9 JANUARI 1935

Er was eens... een meisje uit Kortenaken. Jeanne werd geboren in een boerengezin met negen kinderen. Toen ze zo'n jaar of vijf was, brak de Tweede Wereldoorlog uit. Haar ouders besloten met hun jonge kinderen niet te vluchten. Tijdens de oorlog zag Jeanne hoe haar mama en papa zich inzetten voor de mensen in hun dorp en vluchtelingen opvingen op de boerderij. Het liet een grote indruk na.

Op een dag las ze het verhaal van Mahatma Gandhi die in India de armen probeerde te beschermen. Dat wilde Jeanne ook graag doen, liever dan trouwen en een gezin stichten. Ze trok naar het klooster en werd missiezuster. Van daaruit wilde ze zo snel mogelijk naar de sloppenwijken in Bombay om in de voetsporen van Gandhi te treden. In India ontmoette ze Sangita, een ziek meisje van dertien jaar. Sangita werkte als dienstmeisje voor slechte bazen. Zuster Jeanne

bracht haar naar het ziekenhuis, maar wilde meer doen voor de meisjes die, net als Sangita, mishandeld werden. Zuster Jeanne richtte een organisatie op om hen onder andere naar school te kunnen laten gaan. Iedere week kwam ze samen met de meisjes om te spelen en te zingen. Dan bespraken de kinderen wat ze konden doen om elkaar en andere kinderen in nood te helpen. Dat groeide tot een heuse kinderrechtenbeweging. Ook startte zuster Jeanne een hulplijn waarop de kinderen haar op elk moment konden bellen. Zelfs 's nachts sliep ze met een hoofdtelefoon zodat ze hun oproep zeker zou horen.

Net als Gandhi is zuster Jeanne uitgegroeid tot een symbool van de strijd tegen armoede, kindermisbruik en ongelijkheid in India. Haar kinderrechtenbeweging telt vandaag meer dan twee miljoen leden. Zuster Jeanne werd genomineerd voor de Nobelprijs voor de Vrede en ze is nog steeds erg geliefd.

Jessica Vansever

Chef-kok

GEBOREN OP 26 OKTOBER 1987

Er was eens... een meisje uit Wenduine. Jessica deed niets liever dan haar ouders helpen in de tuin. Mama en papa hadden immers een eigen moestuin vol groenten en tuinkruiden. ‘Zijn de tomaatjes al rood geworden?’, vroeg ze dan na school. ‘Gaan we boontjes plukken voor het avondeten of eten we bloemkool vanavond?’ Het leek wel alsof ze de groenteafdeling van een kleine supermarkt in hun achtertuin hadden.

Op een dag kreeg Jessica van haar ouders een heel bijzonder cadeau. Er kon geen strikje rond, het was ook niet ingepakt in papier. Ze mocht een eerste eigen stukje grond hebben in de kruidtuin! Zo kon ze zelf leren planten en oogsten. Bij dat stukje eigen moestuin kreeg Jessica een schriftje om op te schrijven wat er dag per dag gebeurde in haar eigenste tuintje.

Jessica schreef alles minutieus op. Elke dag ging ze kijken of er scheutjes uit de grond kwamen. En ja hoor – hoera! – ook in haar eigen tuintje begonnen de groenten en de kruiden te bloeien. Ze kreeg er echt een kick van. Wat was de natuur toch boeiend! ’s Avonds at ze dan samen met haar ouders van haar verbouwde groentjes en vond dat allemaal nog eens dubbel zo lekker.

Nu is Jessica een chef in haar eigen restaurant. Nog steeds wil ze alleen werken met ingrediënten waarvan ze de herkomst zelf kan achterhalen. Want als ze met haar eigen ogen het bloeien van de groenten kan controleren, is het vast en zeker ook lekker voor haar klanten!

